

מ"ת 16357/08/16 - אליעד משה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 16357-08-16 מדינת ישראל נ' אלישיב(עצור בפיקוח) ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקש	אליעד משה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה להשבת תפוסים אשר הוגשה מכוח סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן - "הפקודה").

רקע

כנגד המבקש ושישה אחרים הוגש כתב אישום הכולל חמישה אישומים. למבקש, הנאשם 7, מיוחסים אישומים 3, 4 ו-5.

על פי הנטען בכתב האישום, המבקש והאחרים נמנים עם חבורה מצומצמת מקרב אוהדי קבוצת כדורגל בית"ר ירושלים אשר הקימו ארגון המכונה על ידם "לה פמיליה" במטרה לזרוע אלימות וונדליזם מתוך אידאולוגיה אנרכיסטית וגזענית של שנאת המגזר הערבי באירועי ספורט. כחלק מפעילות הארגון ולשם קידום מטרותיו, פעלו החבורה בצוותא בביצוע עבירות אלימות, עבירות בנשק ועבירות של היזק לרכוש. במהלך השנים 2015-2016 ארגנו חברי הקבוצה את פעילותם הפלילית באמצעות קבוצות באפליקציית "ווטסאפ", אחת - אליה השתייכו כל חברי הקבוצה ואחת - אליה השתייכו רק מנהיגי הארגון.

במסגרת האישום השלישי, המכונה "פרשת רידינג", מיוחסות למבקש עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ועבירה של ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה. על פי הנטען ארב המבקש, יחד עם אחרים (להלן - "הקושרים", לאוהדי קבוצת הפועל תל אביב כשבידם אלות, מקלות עץ ואבנים. כשהבחינו אוהדי הפועל תל אביב בהם החלו לברוח מהמקום בריצה, אולם המתלונן שהיה פצוע ברגלו לא הצליח להימלט, והקושרים הפילו אותו ארצה ותקפו אותו בכל חלקי גופו תוך שהם משליכים עליו בקבוקים מזכוכית וגרמו לו לחבלות.

במסגרת האישום הרביעי, המכונה "פרשת כדורגל החופים", מיוחסות למבקש ולשניים נוספים עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע ועבירה של שוד בנסיבות מחמירות. על פי הנטען,

במסגרת האישום החמישי, המכונה "פרשת כדורגל החופים 2", מיוחסות למבקש ולשניים נוספים עבירה של קשירת קשר לפשע, עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ובעבירה של חבלה במזיד. על פי הנטען,

המבקש נעצר ביום 26.7.16 ובחיפוש שנעשה בביתו תפסה המשטרה טלפון נייד, חולצות, כובעים ודגלים (להלן- "התפוסים").

טיעוני הצדדים

המבקש עותר להשיב לו את התפוסים, לפי שלטענתו נתפסו שלא כדין ואין להם כל קשר לעבירות המיוחסות לו. לטענתו, הבגדים וציוד העידוד שנתפסו אינם מהווים חלק מחומר החקירה ותפיסתם היא בלתי חוקית. באשר לטלפון הנייד טען כי משנסתיימה חקירתו והוגש כתב אישום אין בו כל צורך ראיתי והוא זקוק לשימוש בו לצורך ניהול עסקו ולפי שמצוי בו מידע חיוני. כמו כן טען כי חלפה התקופה המנויה בסעיף 35 לפקודה.

בדין שהתקיים לפני ביום 30.1.17 הצהיר בא כוח המשיבה כי התפוסים מוחזקים מטעמים ראיתיים ולא לצורך חילוטם, וכי יסכים להשבתם בתנאי שתינתן הסכמת כל הנאשמים שלא להעלות טענה בדבר כלל הראיה הטובה ביותר, היות ומדובר בחבורה שפעלה יחדיו, ובמכשירי הטלפון הניידים שנתפסו קיימות ראיות שאינן קשורות רק לבעל הטלפון אלא גם למעורבים אחרים בפרשה. לגבי יתר התפוסים טען כי מופיע עליהם הכיתוב "לה פמיליה" ומשום כך, ממילא מדובר בראיות שיעלה הצורך לעשות בהן שימוש במהלך המשפט.

דין והכרעה

לאחר שנתתי דעתי לטענות המבקש ולעמדת המשיבה, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

סמכות בית המשפט להורות על שחרורו של חפץ שנתפס מעוגנת בסעיף 34 לפקודה, הקובע כי:

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיוורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו".

בבחינת הבקשה להחזרת התפוסים יש לבחון אפוא קיומן של אלה: עילת התפיסה; תכלית תפיסה המצדיקה המשך החזקת התפוסים וחלופת תפיסה אותה יש להעדיף במקרה בו ניתן להבטיח את תכלית התפיסה באמצעי פחות פוגעני בזכות הקניין של המבקש (ראו בש"פ 342/06 **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו]).

סמכות שוטר לתפוס חפצים מעוגנת בסעיף 32(א) לפקודה הקובע כי "רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

בא כוח המבקש טען כי התפיסה אינה חוקית לפי שבוצעה שלא כדין, אולם לא פירט טענה זו מעבר לטעון בעלמא, ומכל מקום אני סבור כי נוכח העבירות בגין נעצר המבקש ובגין נערך עליו חיפוש, הרי שהתפוסים-טלפון נייד, חולצות, כובעים ודגלים עליהם הכיתוב "לה פמיליה" קשורים לביצוע העבירה במידה המקימה יסוד סביר להניח כי הטלפון הנייד שימש כאמצעי לביצוע העבירה והביגוד והדגלים עשויים לשמש ראיה במשפט, או שהתוכן המצוי בטלפון לרבות רשימת אנשי הקשר, יש וישמשו כראיות במשפט.

באשר לתכלית התפיסה הצהיר בא כוח המשיבה כי התכלית היא ראייתית.

בא כוח המשיבה הסכים להשבת מכשיר הטלפון הנייד למבקש בתנאי שתינתן הסכמת כל הנאשמים המעורבים לכך כי לא יטענו לכלל הראיה הטובה ביותר כנגד ראיות שיופקו ממכשירי הטלפון. יש בעמדתו היגיון רב ויש לאמצה, בשים לב לכך כי העבירות המיוחסות למבקש הינן עבירות שביצע תוך השתייכות לארגון המוכנה "לה פמיליה", ולחבורה שפעלה וארגנה את פעילותה באמצעות תקשורת דרך מכשירי טלפון ניידים. משלא ניתנה לעת הזו הסכמה כאמור, הרי שלא ניתן להשיב הטלפון הנייד למבקש. עם זאת ראיתי להורות למשיבה לאפשר למבקש, ככל שהדבר ניתן, להעתיק מידע מתוך מכשירו והכוונה לרשימת אנשי קשר ותמונות, ככל שאין בכך כדי חשש לשיבוש הליכי המשפט.

באשר לחולצות, לכובעים ולדגלים, בשים לב, למהות העניין ולעובדות כתב האישום, אזי אני מקבל הטענה כי מדובר בחומר ראיות שהמשיבה תרצה בבוא העת להגיש לבית המשפט. לא מצאתי בטיעוני בא כוח המבקש נחיצות מיוחדת להשבתם לידי המבקש הגוברת על שיקול זה.

בשולי ההחלטה אציין כי בא כוח המבקש טען עוד בבקשתו כי חלפה התקופה הקבועה בסעיף 35 לפקודה, אלא שאין לסעיף זה תחולה שעה כי הוגש כתב אישום.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ז, 01 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

